

II TAVALINE PÜHAPÄEV B AASTAL

(Esimene lugemine 1Sa3 ,3b-10.19)

Lugemine esimesest Saamueli raamatust

Noor Saamuel teenis Issandat preester Eeli juhtimise all. Neil päevil oli Issanda ilmutus haruldane, ja ka nägemused ei olnud sagedased. Kord ühel päevaloojangul, kui Jumala lamp polnud veel kustunud, magas Eeli oma asemel; tema silmad olid tuhmunud ega näinud enam. Ka Saamuel magas Issanda telgis, kus oli Jumala laegas. Ja Issand hüüdis Saamueli ja Saamuel vastas "Siin ma olen". Ta jooksis Eeli juurde ning ütles: "Siin ma olen, sest sa ju hüüdsid mind". Kuid Eeli vastas: "Mina pole sind hüüdnud, mine tagasi ja heida magama". Ja Saamuel läks ning heitis magama. Kuid Issand hüüdis Saamueli teist korda: "Saamuel!" Ja ta tõusis ja läks Eeli juurde ning ütles: "Siin ma olen, sest Sa ju hüüdsid mind". Eeli aga vastas: "Mina pole sind hüüdnud, mu poeg, mine tagasi ja heida magama". Saamuel ei tundnud veel Issandat, sest Issanda sõna polnud talle veel kunagi ilmutatud. Ja Issand hüüdis Saamueli kolmandatki korda, nii et see tõusis ja läks Eeli juurde ning ütles: "Siin ma olen, sest sa ju hüüdsid mind". Alles siis mõistis Eeli, et poissi oli hüüdnud Issand, ja ta kostis Saamuelile: "Mine magama, ja kui sind veel peaks hüütama, siis vasta: "Räägi, Issand, sest sinu sulane kuulab"."

Ning Saamuel läks tagasi oma asemele ja uinus. Siis Issand tuli ja hüüdis teda jälle: "Saamuel, Saamuel!" ja Saamuel vastas: "Räägi, sest sinu sulane kuulab". Ja Saamuel kasvas, ja Issand oli temaga ega lasknud ühelgi tema sõnal tühja minna.

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps40 ,2.4ab; 7-8; 9-10)

R: Vaata, ma tulen täitma Sinu tahtmist.
Pikisilmi ma ootasin Issandat,
ja ta tuli mulle appi ning võttis mind kuulda.
Tema seadis minu suhu uue laulu,
kiituselaulu meie Jumalale.

R:
Tapa- ja roahvrid ei meeldi sulle,
põletus- ja patuohvrit sa ei nõua,
kuid sa oled avanud mu kõrvad kuulma,
sellepärast ma ütlen: vaata, ma tulen.

R:
Rullraamatus on minust kirjutatud,
Sinu tahtmist täita, mu Jumal, on minu rõõm
ja sinu seadus on mu südames.
Ma kuulutasin sinu õiglusest suure koguduse ees,
vaata, ma ei sule oma huuli.

(Teine lugemine 1Ko6 ,13c-15a)

Lugemine püha apostel Pauluse esimesest kirjast korintlastele:
Vennad, ihu ei ole kõlvatuse jaoks, vaid Issanda jaoks, ja Issand ihu jaoks.
Jumal on Issanda üles äratanud, ning oma väega äratav ta üles ka meid. Vennad,
kas te siis ei tea, et teie ihud on Kristuse liikmed.

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi)
Halleluuja. Me oleme leidnud Messia, Issanda salvitu.
Arm ja tõde on tulnud Tema läbi. Halleluuja.

(Evangeelium Jh1 ,35-42)

Lugemine püha Johannese evangeeliumist:

Sel ajal, kui Johannes koos oma kahe õpilasega oli Jordani jõe ääres ristimas, nägi ta Jeesust enda juurde tulemas, ja ta ütles: "Vaata, see on Jumala Tall". Mõlemad jüngrid kuulsid seda, mis ta ütles, ja läksid Jeesuse järel. Jeesus aga pöördus ümber, ja nähes, et nad tema järel käivad, küsis neilt: "Mida te otsite?" Ja nad vastasid talle: "Rabbi (see tähendab 'õpetaja'), kus Sa elad?" Ja ta ütles neile: "Tulge ja vaadake." Ja nad läksid ja nägid, kus ta elas, ning jäid selleks päevaks tema juurde.

Üks neist kahest, kes Johannese sõnu kuulsid ja läksid Jeesuse järel, oli Andreas, Siimon Peetruse vend. Ta otsis kõigepealt üles oma venna ja ütles talle: "Me oleme leidnud Messia, see tähendab Kristuse". Siis viis ta oma venna Jeesuse juurde. Aga Jeesus vaatas talle otsa ja sõnas: "Sina oled Siimon Joona poeg, sind peab hüütama Keefaseks, see tähendab Peetruseks".

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, taani kirjanik Johannes Anker Larsen jutustab oma romaanis "Tarkade kivi" kellasepp Kellströmist, kes tahtis ehitada igiliikuri, perpetuum mobile, mis kord käivitatuks enam kunagi ei seisku. Ikka ja jälle tundus talle, et kohe-kohe saab masin valmis, kuid hiljem selgus paraku taas, et üks hammasratas on puudu. Algul arvas ta, et puuduolev ratas on väike, aga iga uue katsetusega sai selgemaks, et vajalik osa on üha suurem - kuni lõpuks mõistis kellassepp, et tema ise on see puuduv ratas. Igiliikur töötaks, kui selle asemel, et üritada võimatut, teeks ta lihtsalt oma igapäevast tööd ja hoolitseks oma pere eest.

Ka meie unistame vahel imelistest ja lõplikest lahendustest, taevalikust sekkumisest, et Jumal meid kuidagi eriliselt ära valiks, ainulaadsete vaimuannetega varustaks ja ütleks meid isiklikult kõnetades täpselt ette, mida me tegema peame. Paraku juhtub midagi niisugust haruharva, ja kui meile pole antud midagi üleloomulikku kogeda, siis tuleb lihtsalt tunnistada, et me leiame oma koha siin päikese all pigem oma igapäevaseid kohuseid täites kui erilisi ilmutusi oodates. Jumal on meid kõiki kutsunud osalisteks tema lunastustöös, milles väikesed asjad, mis saatus meie teele seab, on tihti sama tähtsad kui suured.

Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, tuntud eesti lastekirjanik rääkis oma raamatus loo, kuidas tema kolm last läksid suveks maale vanaema juurde. Vanaema pidas küülikuid, lapsed mängisid nendega suve läbi, toitsid neid ja panid neile ka nimed. Ühel päeval märkasid lapsed, et üks suurem küülik nimega Peeter oli puurist kadunud. Nad käisid ja otsisid teda, kuid ei leidnud. Vahepeal oli lõunasöögi aeg kätte jõudnud ja kogu pere kutsuti lauda. Lapsed sõid hea isuga vanaema valmistatud maitsvat ahjupraadi, kuni järsku vanim neist nõrdinult hüüatas: "Peeter!"... Pärast seda istusid lapsed lauas vaikides ja neil ei läinud enam ükski suutäis kurgust alla.

"Vaata, see on Jumala Tall". Nende sõnadega osutas Ristiija Johannes Jeesusele. Kuidas aga jõudis Ristiija Johannes mõisteni "Jumala Tall", ei ole teada - kas sisaldus see temale Jumalast antud otseses ilmutuses, või oli inspireeritud prohvet Jesaja sõnadest: "Me kõik eksisime nagu lambad, igaüks meist pöördus oma teed, aga Issand laskis meie kõigi süüteod tulla tema peale. Teda piinati ja ta alistus ega avanud suud, nagu tall, keda viiakse tappa, nagu lammast, kes on vait oma niitjate ees, nõnda ei avanud ta oma suud." (Js 53,6-7)

Tegelikult peaks ju lammast - nagu ka küülik - olema lihtsalt tarbeloomad (sks.

k. Nutztier), keda kasvatatakse villa ja liha pärast, kuid iga peremehe ja karjase jaoks on tema loomad tegelikult ka tema kaaslased, hoolealused ja lemmikud. Hea karjane ei jäta ka üksikut kadunud lammast saatuse hoolde, vaid läheb teda otsima, riskib seejuures vahel lausa oma eluga. Heal karjasel ei ole rõõmu oma kasvatatud looma surmast, eriti kui väike armas lambatall peab mingil põhjusel oma elu jätma. Pigem on see paratamatus, millega tuleb häda sunnil leppida.

Pealegi usuti Iisraelis, et loomadel on hing - sellepärast oli keelatud nende vere söömine, mida peeti hinge asupaigaks. Ohver Jumalale tähendas ju loobumist osast oma varast, kuid loomade ohverdamine puudutas mitte ainult inimese suhet tema omandusse, vaid tuletas meelde ka omaenda surelikkust ja sõltuvust teistest elusolenditest. Armsaks saanud loomade puhul, kelle sugupuud tunti juba mitmendat põlve, oli hukkamine alati valus kogemus. Samas teati, et niisugune asjade käik on vältimatu selleks, et inimesed saaksid elada, et neil oleks toitu ja kehakatet. Seega kutsus mõiste "Jumala Tall" Johannese kuulajate kõrvus ilmselt esile hoopis sügavamaid emotsioone kui meil tänapäeval, kes me ostame liha ilusasti pakituna lihaletist ja riideid kaubamajast, ilma et meid seataks vastamisi tootmise kõikide julmade üksikasjadega. Nii pidi ka Jumal ohverdama oma poja, keda ta armastas, ja seda inimeste pärast, et nemad saaksid elada - elada igavesti.

Armsad õed ja vennad, pean tunnistama, et ka minule - nii kui vist teilegi - meeldiks rohkem olla mitte Jumala lammas, vaid Jumala kassipoeg, kelle pahanduste üle ainult heldinult naerdakse ja selle jäljed ohtes koristatakse, keda sügatakse ja paitatakse, et ta nurruma hakkaks. Suurt lootust, et Jumal selle sooviga kaasa läheks, meil kahjuks siiski ei ole.

Meie maine elukeskkond on küll tõesti palju puhtamaks muutunud kui varasematel aegadel, seda nii otses kui ülekantud tähenduses. Ka paljudes kirikutes saame istuda mõnusalt soojas ja valges, laulda, kuulata muusikat ja nautida viirukisuitsu, ilma et ohvriloomade vere lõhn meie meeli ärevaks teeks või kõrbehais kõhima ajaks. Kuid me teame, et meie heaolu nimel on Jumal saatnud oma Poja, kes on pidanud meie, inimeste pärast kannatama, et meil oleks kergem. Selle eest peame olema tänulikud, peame olema tublimad, et me Jumala armust võiksime teha oma elus loovat tööd, selle asemel et ise tarbetult kannatada või teistele olenditele kannatusi põhjustada. Aamen.